

Kapitola 1

Promodralé nehty.

Kvůli nim jsem tady. Stojím tu a třesu se v ledovém větru. Ty modré nehty nepatří mně, ale jiné osobě – mrtvému chlápku, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Žhavé slunce nad městem Christchurch, které ještě před chvílí nesitelně páloilo, se podělo bůhvíkam. Jeden z projevů vrtkavého počasí, jemuž jsem už přivykl. Před hodinou jsem se potil. Před hodinou jsem byl v pokušení vzít si den volna a zamířit na pláž. Teď si můžu gratulovat, že jsem to neudělal. Možná už i moje vlastní nehty modrají, ale raději jim nevěnuji jediný pohled.

Jsem tady kvůli mrtvému muži. Ne kvůli tomu, který leží přede mnou v hlině, ale kvůli jinému – a ten si hová na pitevně. Daří se mu báječně, přesně jako člověku, jehož tělo rozřízli a pak znovu sešili po vzoru hadrové panenky. Báječně na chlapíka, který zemřel na otravu arsenikem.

Přitáhnu si kabát ke krku, ale veškerá obrana proti silícímu vichru selhává. Měl jsem si vzít teplejší oblečení. Měl jsem se podívat na ostré slunce a domyslet si další vývoj dnešního dne.

Trávník na hřbitově je místy neudržovaný, především kolem stromů, kam se nedostane sekačka, a vlní se ode mě všemi směry, jako bych byl epicentrem bouře. Tam, kde vedou vyšlapané cestičky, je naopak kratoučkový a spálený od nemilosrdných slunečních paprsků, které z něj vysály veškerou vláhu. Okolostojící stromy, vzrostlé duby, nařikají ve větru a odhazují žaludy na blízké náhrobky. Jejich úderů znějí podobně jako kosti zemřelých, které vytukávají své marné SOS. Vzduch je chladný a vlhký jako v márnici.

První kapky deště dopadnou nejprve na čelní sklo bagru, teprve poté je ucítím i na svém obličejí. Očima se dotknu horizontu, kde se náhrobky pokryté plísní sbíhají směrem k městu, jako by se mrtví vydávali na společný pochod za živými. Vítr stále sílí, dubové listí se chvěje a větve se zuřivě zbavují dalších plodů. Trhnu sebou, když mě jeden žalud trefí zezadu do krku. Natáhnou ruku a setřesu ho z límce.

Motor bagru se pomalu a jakoby neochotně roztáčí. Obloustlý řidič začíná manévrovat směrem ke mně. Rozhlédne se kolem sebe se stejným vzrušením, jaké cítím i já. Strídavě tahá za různé páky a jeho obličej vyjadřuje nejvyšší stupeň koncentrace. Když se rypadlo posune těsně ke hrobu, motor se zajíkne a škytne, pak se celý stroj zatřese, jako by sbíral všechny své síly k zaboření lžice do ztvrdlé zeminy. Bagr popojíždí sem a tam, přičemž nabírá ohromné kusy hlíny a vrší je na plachtu rozloženou opodál. Správce hřbitova vše upřeně pozoruje. Je to mladý člověk, jehož jedinou starostí pro tuto chvíli je zapálit si v silícím větru cigaretu. Ruce se mu třesou téměř stejně jako ramena. Lžice bagru nabere a odhodí ještě další dvě hromady hlíny, než mladík svou snahu konečně vzdá a zastrčí cigarety zpátky do kapsy. Hodí po mně pohledem, který nedokážu dost dobře identifikovat - možná proto, že jeho oční kontakt netrvá déle než zlomek vteřiny. Doufám, že ho nenapadne přijít se stížností na rušení místa posledního odpočinku zesnulého, mé obavy jsou ale naštěstí zbytečné - opět bez hnutí zírá do vyhloubené díry před sebou.

Rypadlo si nelítostně razí cestu vpřed a jeho vibrace mi skrz chodidla a tělo pronikají až k mozku. Strom za mnou je na tom patrně podobně, protože mě zasype sprškou dalších žaludů. Rozhodnu se proto opustit svou skrýš a neohroženě udělám krok vpřed. Přitom si málem vymknu kotník o několik provazcovitých kořenů dubu, které si prorazily cestu na povrch. Ve vzdálenosti zhruba patnácti metrů od místa, kde stojím, se rozkládá menší jezírko velikosti olympijského plaveckého bazénu. Je napájeno podzemním pramenem a obklopeno ze všech stran hřbitovními pozemky, což z něj činí oblíbený kout pro pozůstalé, ne však pro rekreaty. Některé hroby leží v jeho těsné blízkosti a já uvažuji, zda zvýšená vlhkost tohoto místa neovlivňuje stav pohřbených rakví. Věřím, že nevykopeme truhlu plnou vody.

Řidič na chvíli zastaví, aby si přetřel rukou čelo, jako by jej obsluha všech těch páček navzdory chladnému počasí neúnosně rozehřívala. Jeho rukavice

zanechala na kůži mastnou skvrnu. Zadívá se na duby, rozlehlé plochy svěží zeleně i na tiché jezero a pravděpodobně v duchu plánuje, že se tady jednoho dne nechá pohřbit i on sám. Ostatně většina návštěvníků této části hřbitova uvažuje podobně. Krásné místo posledního odpočinku. Vznešené a malebné. Poklidné. Jako by na tom záleželo. Jak můžete vědět, zda nepřijde někdo, kdo se rozhodne všechny stromy pokácet a trávníky nahradit betonovými plochami? Přesto si myslím, že pokud máte být někde pohřbeni, zdejší idylická atmosféra vám rozhodování usnadní.

Mezi náhrobky se prodírá druhý nákladák. Myčku nezažil už léta a skvrny od rzi kolem dveří a nárazníků zjevně nikoho netrápí. Zastaví vedle hrobu. Zpoza volantu se vyškrábe plešatý chlápek, vrazí ruce do kapes a bezvýrazně pozoruje celou show. Z druhé strany vozu vylézá mladší muž a začíná si hrát se svým mobilem. Dokud hromada hlíny vedle hrobu roste do výšky, moc toho na práci nemají. Já zatím se zájmem pozoruji drobné kapky deště, které z nebe dopadají na hladinu jezírka a čeří ji do nepatrných vlnek. Zamířím k vodě, protože nabývám dojmu, že jakákoli činnost je lepší než hlídování u bagru. Stále cítím vibrace půdy. Kousky zeminy se kutálejí po svahu a s cákáním padají do jezírka, kolem něhož rostou nějaké keře, kapradí a pár štíhlých topolů. K břehům se tulí vysoké rákosí a natahuje své paže k obloze. Zlomené větve a tlející listí tvoří nevábně vyhlížející promočenou hráz.

Otáčím se zpět k rypadlu, když vtom zaslechnu, jak jeho lžice naráží na víko rakve. Zní to jako prsty přejíždějící po školní tabuli. Chvějí se – a zimou to není. Správce se teď viditelně třese. Působí zimomřivě a našťavaně zároveň. Dokud nepřijel bagr, měl jsem dojem, že se nerudný mladík připoutá k náhrobku, aby nám zabránil vniknout do příbytku jednoho z jeho nájemníků. Ohledně morálních důsledků naší činnosti toho měl na srdci opravdu hodně. Choval se zkrátka, jako bychom se chystali položit jej do čerstvě vykopané rakve.

Obézní bagrista a dva muži z nákladáku si nasazují na obličej masky, které chrání jejich ústa a nosy, a poté se spouštějí do odkrytého hrobu. Tloušťák se pohybuje s překvapivou mrštností člověka, který si podobnou situaci nesčetněkrát nacvičoval. Všichni tři mi mizí z dohledu, jako by našli tajný vstup do jiného světa. Chvilí jim trvá, než přijdou na způsob, jak připevnit řetěz k rakvi a ke lžici rypadla. Jakmile je řetěz pevně obtočen kolem truhly, řidič vyšplhá zpátky za volant stroje a jeho kolegové jej následují. Opět si stírá z čela pot.

Vyzvedávání mrtvých je očividně namáhavá a nevděčná práce.

Motor bagru hlasitě zaprotestuje. Nákladák nastartuje a o kousek popojede. Otřesy obou strojů shazují do vody další a další kusy bláta.

V tu chvíli mou pozornost upoutá několik bublin, které stoupají k hladině asi pět metrů od břehu. V těsném závěsu je následuje bahno. To ale není všechno. Vidím něco tmavého – něco, co na první pohled vypadá jako olejová skvrna.

Rakev se žuchnutím dopadá na korbu nákladáku. Pružiny se pod její tíhou prohýbají. Slyším hlasité dohadování tří mužů, kteří teď musí téměř křičet, aby se v hluku motorů dorozuměli. Déšť houstne. Tmavá skvrna, která stoupá na povrch, se dostává nad hladinu. Vypadá teď jako obrovský černý balón. Už jsem takové balóny viděl. Vždycky doufáte, že to bude něco jiného, a pokaždé marně.

„Hej, kamaráde, možná byste se měl na tohle mrknout,“ zavolá jeden z mužů.

Ale já se musím dívat jinam.

„Hej! Slyšíte?“ Hlas se přibližuje. „Máme tu něco, co byste měl vidět.“

Stočím pohled k bagristovi, který míří přímo ke mně. Správce hřbitova jej následuje. Oba muži se podívají do vody a mlčí.

Černá bublina vlastně žádná bublina není. Je to černá bunda. Pluje na vodě a spolu s ní i předmět velikosti fotbalového míče. Má vlasy. Než stačím odpovědět, k hladině stoupají další bubliny, a pak ještě jedny. Jezero se rozhodlo vydat svá tajemství.